

Αμάραντο στεφάνι δόξας για τον φιλόπατρη Ολυμπιονίκη!

Γεννήθηκε στην Πύλο τον Οκτώβριο του 1888. Καταγόταν από οικογένεια εύπορη και αριστοκρατική. Πρόκειται για το γένος Τσικλητήρα των μεγάλων πολιτικών, δικαστικών και ιατρών. Ο Κωνσταντίνος, ψιλόλιγνο παιδί με ισχυρότατη θέληση και πόθο για τα υψηλά, μεγαλώνει άνετα στο πλούσιο αρχοντικό τους. Ποτέ δεν ανοίγει την αυλόπορτα, γιατί συνηθίζει να πηδά μ' ένα σάλτο πάνω από τα κάγκελα. Από αυτή την παιδική συνήθεια διαγνώσθηκε η ιδιαίτερη κλίση του στον αθλητισμό γενικότερα και στο άλμα ειδικότερα. Και να, που μετακομίζει έφηβος πια στην Αθήνα κι επιδίδεται με πείσμα σε προπονήσεις. Κερδίζει στους πανελλήνιους αγώνες, καταρρίπτει τα ρεκόρ, αλλά δεν ικανοποιείται. Βάζει στόχο τους Ολυμπιακούς αγώνες και κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Κερδίζει 2 ασημένια στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου το 1908 και συνεχίζει. Το 1912 στη Στοκχόλμη παίρνει 1 χάλκινο, ενώ στις 25 Ιουνίου 1912 κατακτά το πολυπόθητο χρυσό στο άλμα εις μήκος άνευ φοράς. Είναι πλέον το μεγάλο φαβορί της Ελλάδας, γνωστός παντού, φημισμένος. Ο κόσμος τον υποδέχεται πανηγυρικά στο σταθμό. Μέσα σε κλίμα θριάμβου το πλήθος τον συνοδεύει με επευφημίες μέχρι το γήπεδο του Πανελληνίου, στο Πεδίον του Άρεως.

Στην Ελλάδα στο μεταξύ ετοιμάζονται πολεμικές συγκρούσεις. Τον Οκτώβριο του '12 ξεσπά ο Α΄ Βαλκανικός πόλεμος. Οι Έλληνες στρατολογούνται. Καταφτάνουν ομογενείς εθελοντές από Αμερική και Αυστραλία. Ο χρυσός Ολυμπιονίκης έχει το δικαίωμα να επικαλεστεί τις λαμπρές αθλητικές του διακρίσεις και να απαλλαγεί. Όμως ήδη από τις 6 Σεπτεμβρίου ενημέρωσε γραπτώς τον πατέρα του για την αμετάκλητη απόφασή του να πολεμήσει στο μέτωπο. Οι αντιδράσεις των δικών του υπήρξαν έντονες. Ο Κωνσταντίνος όμως στα τέλη του μήνα κατατάσσεται με πολύ ζήλο εθελοντικά στο Στρατολογικό Γραφείο Καλαμάτας. Θεωρεί πως ως γνήσιος Έλληνας Ολυμπιονίκης οφείλει να δώσει πρώτος το γενναίο παράδειγμα. Το χρυσό παιδί της Ελλάδας δε μπορούσε να λείπει από αυτή την κοινή προσπάθεια του ελληνικού λαού.

Θαυμαστής του πρωταθλητή υπήρξε και ο πρίγκιπας Νικόλαος που μαζί με άλλα υψηλά ιστάμενα πρόσωπα ήθελαν να «προστατεύσουν» τον χρυσό ολυμπιονίκη για να εξασφαλίσουν μετάλλια και στην Ολυμπιάδα του 1916. Ο πρίγκιπας επεμβαίνει παρακωλύοντας τη στρατολόγηση του Κωνσταντίνου. Έγιναν πολλές κι επίμονες προσπάθειες να τον κρατήσουν τουλάχιστον στο Φρουραρχείο Αθηνών, να τον ασφαλίσουν σε κάποια θέση γραφείου. Και τότε η απάντηση του νεαρού αθλητή ήταν συγκινητική: «ντρέπομαι να φύγω από το μέτωπο και να πάω στα μετόπισθεν για να σωθεί η ζωή μου.»

Μέσα στην καρδιά αυτού του Ολυμπιονίκη σιγοκαίει και μια άλλη αγάπη... Πάνω από φίλαθλος, είναι φιλόπατρις. Ο προπάππος του Νικόλαος Τζικλητήρας όταν ξέσπασε η ελληνική επανάσταση το 1821 εγκατέλειψε τη Βοστώνη, αφού εκποίησε την περιουσία του, και επαναπατρίστηκε στην επαναστατημένη Ελλάδα για να συμμετάσχει στον αγώνα. Μέσα στις φλέβες του εγγονού ρέει αίμα ηρωικό...

Παρόλο που έφτασε στο ζενίθ της κοσμικής δόξας, ιεραρχεί μέσα του ως ανώτερο ιδανικό την πατρίδα. Νιώθει προσβλητική την υπερπροστατευτική συμπεριφορά των ανωτέρων του. Δε θέλει να διαφέρει από τους υπόλοιπους στρατιώτες εξαιτίας των αθλητικών του διακρίσεων. Η συνείδησή του υποφέρει και μόνο στην ιδέα μιας άνισης μεταχείρισης. Αισθάνεται χρέος να αγωνιστεί για την πατρίδα του κι αυτό φαίνεται και στο γράμμα προς τη μητέρα του. Ενοχλείται από τις παρεμβάσεις των γονέων που τον κατέστησαν λοχία σιτιστή για να μην κινδυνεύσει. Απογοητεύεται από τους αξιωματικούς που του αναθέτουν να συνοδεύει αιχμαλώτους κι οποιαδήποτε άλλη δουλειά τον απομάκρυνε από το μέτωπο. Μένει σταθερός στην απόφασή του να παραμείνει και να πολεμήσει. Τελικά, ο νεαρός φιλόπατρις προσβάλλεται από μηνιγγίτιδα κι αρρωσταίνει βαριά. Ήταν 10

Φεβρουαρίου 1913 όταν έλαβε το τελευταίο και υπέρτατο στεφάνι... αυτό της θυσίας για την πατρίδα. Ήταν μόλις 25 ετών.

Συχνά αναφέρονται τέτοια μεγάλα ονόματα του αθλητισμού ως υγιή πρότυπα για τη νέα γενιά. Αξίζει όμως διπλά και τρίδιπλα να θέσουμε ενώπιον της νέας γενιάς αυτές τις άγνωστες πτυχές προσώπων που μπορούν να αποτελέσουν παραδείγματα ιεράρχησης αξιών και ιδανικών, για να μιμηθούν τα ελληνόπουλα όχι την επίμονη άσκηση ενός ανταγωνιστικού πρωταθλητισμού, αλλά μια ευγενική και ηρωική φιλοπατρία και την τελική επιλογή μιας όντως πετυχημένης και διαχρονικής καριέρας που στεφανώνει όχι με χρυσό, αλλά με αμάραντο στεφάνι δόξας.

Τσιραμπίδου Αγγελική, φιλόλογος